

הרב אברהם אוהיון

לעשות את השבת

מהמאורות הגדולים

לקוט עשרים וחמשה ספרים
אוֹתֵנְטִיִּים, מְרַגְּשִׁים וּמְלֵאִים מוֹסֵר וְהִנְהוּגוֹת
על השבת וקדושתה מ"המאורות הגדולים"

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה

ניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות:
אביגיל רוט

ציורים:
אבישי חן
שרה קונופניצקי
תמר צייטלין
אלישע כץ
דבורה קוטובסקי

עימוד:
מ. פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוהיון

הוצאת ספרים
אברהם אוהיון
כל הזכויות שמורות ©

הפצה בלעדית!
להזמנות ומשלוחים

פלאפון: 050-4164-500

וואטסאפ: 052-551-2000

סיטונאות: 055-670-5567

מייל: 4164500@gmail.com

אתר: ohayon-books.co.il

למחבר אין קשר לאתר!

תָּכֵן עֲנִינִים

8	שְׁתִּי שְׁאֵלוֹת בְּכָל עֶרֶב שַׁבָּת
10	הַתְּמִידָה גַם בַּחֲשֵׁוֹ!
12	יָמֵינוּ הָאֲחֵרוֹנִים.....
14	תְּפִלָּה עַל אִם הַדֶּרֶךְ.....
16	עֲזָרָה מְלֻמָּעָה.....
18	יָד שְׂמִיחָלֶלֶת שַׁבָּת.....
20	לִוְחֵם אֶת מְלַחֲמֵת הַשַּׁבָּת.....
22	הַשַּׁבָּת שֶׁתִּבְעָה אֶת כְּבוֹדָה.....
24	מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ עַל שְׂמִירַת הַשַּׁבָּת.....
26	מִדּוּעַ הַטְּרִיחַ חֶסֶם אֶפְרַיִם הִכְתִּין אֶת עַצְמוֹ?
28	מִתְקַן אֶת הַפְּרָצוֹת.....
30	"אֲנִי מְכַרְח לַעֲמֹד בְּקִדּוּשׁ!".....
32	כְּשֶׁאֱהָבִים אֶת אֲבָא שְׂבִשְׂמִים.....
34	הַשְׁתַּפּוּת הַמְּצַלַּחַת.....
36	מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ עַל חֲנוּךְ יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל.....
38	הַשְׁעוֹר שֶׁל לֵיל שַׁבָּת.....
40	כֶּף שֶׁכָּנַע הָרֵב אוֹיְעֶרְבָּה.....
42	רַחֲמִים אֵף לְבַעֲלֵי חַיִּים.....
44	אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ.....
46	"וְנִקְחָה לֹא יִנְקָה!".....
48	שְׂמֹאל דּוֹחָה וְיָמִין מְקַרְבֶּת.....
50	מֵאָה וְעֶשְׂרִים פְּרוּשִׁים!.....
52	לְהַתְּפָאֵר בְּשִׁקְרָה?.....
54	שִׁבְעַת דְּקוּת.....
56	שִׁכְרַת הַפְּצָתָם שֶׁל חֲמִשָּׁה קוֹנְטֵרֶסִים.....

הַקִּדְמָה

עַל תָּכֵן מֵהוּתָהּ וְלִהְיוֹת לְמֹד בְּדַרְכֵי הַנְּהַגָתָהּ. וְאִכּוֹ, כִּבְכָל מִצְוָה חַשׁוּבָה וְיִקְרָה, גַּם בְּנוֹגֵעַ לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, הַדֶּרֶךְ לַעֲמֹד עַל מֵהוּת קִדְּשָׁת הַיּוֹם, הִיא לְשִׂאת עֲיִנֵּים אֶל הַהֲרִים וְלִהְיוֹת בְּמַעֲשֵׂי הַגְּדוֹלִים. עֲלֵינוּ לְלַמֵּד מֵאוֹרְחוֹת רַבּוֹתֵינוּ וּמֵאוֹרְחוֹתֵינוּ, לְרִאיוֹת כִּיצַד כִּבְדוּ הֵם אֶת הַשַּׁבָּת, בְּאֵלֵינוּ הַנְּהַגוֹת הַנְּהִיגוֹ עֲצָמָם עַל מִנַּת לִזְכוֹת וּלְקַבֵּל אֶת הָאוֹר הַעֲצוּם, הַגָּנוּז בְּמִתְנַה הַטּוֹבָה - שְׁ"שַׁבָּת" שְׁמָה!

בְּסֵפֶר זֶה קִבְּצֵנוּ עֲשָׂרִים וְחֲמִשָּׁה סְפּוּרִים מִבְּחָרִים מְכֻל סִדְרֵת סְפָרֵי הַמֵּאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים, הַנוֹגְעִים לַיּוֹם הַשַּׁבָּת. סְפּוּרִים נִפְלְאִים וּמִרְתָּקִים, מְעוֹרְרֵי מַחֲשָׁבָה וּמֵאֲלָפֵי מוֹסָר, בִּינָה וְדַעַת.

חֲזָקָה עַל הַקּוֹרָא, קָטָן כְּגֹדוֹל, יָלֵד כְּמִבְּגָר, שְׂמִיחָה וְסִפּוּרִים אֵלֵינוּ תִּתְעוֹרֵר בְּנִפְשׁוֹ תִּשְׁמַח חֲזָקָה וְאִמִּיצָה לִזְכוֹת וּלְקַבֵּל אֶת הַשַּׁבָּת כְּדָבָעִי, בְּהַדִּיר וּבְשִׂמְחָה, בְּמִנְחָה אֲמִתִּית וּבְעֵנֶג רָאוּי. וְיִהְיֶה ה' עִמָּנוּ. שַׁבָּת שְׁלוֹם וּמִבְרָךְ!

שְׁלֹכֶם
אֲבָרְהָם אוֹחִיוֹן

יּוֹם הַשַּׁבָּת, מְקוֹר הַבְּרָכָה. יּוֹם קִדּוּשׁ וְנוֹרָא שְׂבוּ מַעֲיָדִים אֲנִי עַל קִיּוּמוֹ שֶׁל בּוֹרָא לְעוֹלָם, מִתְּחִלָּה עֲלֵינוּ מִדֵּי שְׂבוּעָה. וְכִדְרָכָן שֶׁל מִצְוֹת הַבְּאוֹת בְּאֶפְסוֹן תְּכוּף וְתִדְרִי, לְפָעַמִּים קָהָה הֶרְגֵּשׁ לְעַמְּתוֹ, וְהִן אֵינָן זֹכוֹת לְמִקּוֹם הָרָאוּי לָהֶן.

מֵה גַם, שְׂבִיחַת שַׁבָּת קִדְּשׁ מִצְוִים אֲנִי לְעֵנֶג אֶת עַצְמִנוּ בְּמֵאֶכֶל וּבְמִשְׁתֶּה, בְּמִנְחָה וּבְשִׂמְחָה. וְהַיָּצֵר הָרַע, עֲרֻמוֹמִי שְׂכֻמוֹתוֹ, מִבְּקִשׁ לְהַטְפִּיל אֵלֵינוּ דּוֹקָא בְּנִקְדוּת אֵלֵינוּ וּלְהַסִּיחַ אֶת דַּעְתָּנוּ מִן הָעֵקֶר, וְהוּא קִדְּשָׁת הַשַּׁבָּת.

הוּ עַל כֵּן מִבְּקִשִּׁים אֲנִי "רָצָה נָא בְּמִנְחָתֵנוּ", דְּהֵינּוּ, שֶׁתִּהְיֶה הַמִּנְחָה שְׁלֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת רְצוּיָה לְפָנֶיךָ, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁיִהְיֶה זֶה עֵנֶג שַׁבָּת - וְלֹא עֵנֶג עַצְמִי, שְׂאֵינָנו רָאוּי.

מִתְנַה טוֹבָה וְעֲצוּמָה הִיא הַשַּׁבָּת, מִתְנַה שְׂאֵין לָנוּ שְׂמִיחָה בְּגִדְלָה וּבְמֵהוּתָהּ. מִשּׁוּם כֵּן אֲמִר הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמוֹשֶׁה רַבֵּנוּ: "מִתְנַה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גִּזְיִי וְשַׁבָּת שְׁמָה, וְאֲנִי מִבְּקִשׁ לְתַנְּה לְיִשְׂרָאֵל, לָךְ וְהוֹדִיעֵם". דְּהֵינּוּ, כְּדִי לַעֲמֹד עַל טִיבָה שֶׁל הַמִּתְנַה הַיִּקְרָה, מִתְנַת הַשַּׁבָּת, יֵשׁ צָרָה לְלַמֵּד, לְהוֹדִיעַ, לַעֲמֹד

שְׁתֵּי שְׁאֵלוֹת בְּכָל עֶרֶב שַׁבָּת

כאשר נפטר רבי משה פינשטיין, נמנו וגמרו בני המשפחה להעלות את גופו הקדוש לקבורה בירושלים.

לאחר ההספדים שנשאו בדמע וצא, אפוא, מסע ההלויה משיבת "תפארת ירושלים" שבני יורק אל שדה התעופה, שם נפרדו רבבות המונים, תושבי אמריקה, מהרועה הגדול שנסתלק לעולמו, וארוננו של רבי משה העלה למטוס, בדרך לארץ ישראל.

בארץ ישראל המשיך מסע הלויה, בעצומו של יום שושן פורים, ומאות אלפים מתושבי ארץ ישראל זכו וחלקו כבוד לרבים של כל בני הגולה. ספורנו מתרחש בחלקו הראשון של מסע הלויה, על אדמת אמריקה. אחד הרבנים שנכחו במקום, הבחין באשה אחת, כבת ששים, מודרנית לפי מראה, כשהיא ממררת בבכי תמורים: "אוי, רבי משה, על מי עזבתני? על מי נטשתני? אוי, רבי משה? מה יהיה עלי מעתה?..."

הרב, ממקרי המשפחה, ידע כי האשה אינה נמנית על בני המשפחה, ואף לא על חוג המפרים. תמיהה גדולה עלתה בלבו, מדוע האשה המודרנית מבכה כל כך את לכתו של גדול הדור, בדמעות שליש...

"סלחי לי", פנה אל האשה, "מה הקשר שלך לרב פינשטיין?"

בכיה של האשה התחדש כמעט נובע. "אוי, רבי משה" זלגו דמעותיה באין מעצור. לבסוף, כבשר נרגעה מעט, ספרה: "זה לי ארבעים ושתים שנה שאני מתעצצת עם רבי משה בכל ערב שבת!" "ארבעים ושתים שנה?" תמה הרב.

"כן", השיבה האשה, "מאז שנפטר בעלי, החלטתי להתקשר לרב פינשטיין, על מנת לשאל אותו מתי נכנסת שבת, ומתי יוצאת השבת. ומאז, במשך ארבעים ושתים שנה, בכל ערב שבת, אני מתקשרת לרב ושואלת מתי נכנסת שבת ומתי יוצאת שבת, ותמיד תמיד הרב ענה לי בנחת ובשלום..."

"אוי", התפחה האשה בבכי, "מי יתיחס אלי עכשו? מי יענה לשאלותי?"

דמעות עלו גם בעיני הרב. עתה היתה לו סבה נוספת להתאבל על פטירתו של רבי משה, גאון הדור אשר רבבות חרדו למוצא פיו, שמצא זמן לתת יחס לאשה אלמנה, בכל ערב שבת, להתייחס ולהשיב לה בנחת ובשלום, כרועה נאמן, אימתי זמן פניסת השבת ואימתי זמן יציאתה...